
EEN VRIENDJE

Het had flink gesneeuwd die nacht, een dik pak was gevallen. Japie keek om zich heen, de takken van de bomen bogen zwaar door, aan sommige hing een ijspegel. Zo koud was het lang niet meer geweest in Mollenstad, zijn adem was een mooi wit wolkje tegen de blauwe lucht. Overal waar hij keek was het wit, op diverse plaatsen zag je verse sporen in de sneeuw. Hij keek tegen de rug van een van zijn vrienden, achter elkaar liepen ze met vijven door het bos, Japie als laatste. Allen stapten flink door, zo bleven ze warm.

Bij het lange pad tussen de rivier en het bos raakte Japie achterop.

‘Hé jongens, wacht op mij!’, riep Japie, hij zag de afstand tussen hem en de voorlaatste steeds groter worden.

‘Ja Japie, schiet nou eens op, straks zijn we te laat op school!’, riep een van de vrienden over zijn schouder.

‘Maar je weet toch dat ik niet zo snel kan, ik heb maar korte pootjes’, antwoordde Japie. Hij probeerde zijn kameraadjes in te halen, maar de afstand werd niet kleiner. Achter de laatste struik van het lange pad gingen ze de hoek om, ze waren uit het zicht. Japie mopperde en riep ze na.

‘Jongens, toe nou, niet zo flauw’, maar het was tevergeefs. Ach, eigenlijk kon hij er niet kwaad om worden, zijn vrienden wisten dat hij toch wel op school zou komen, zo ging het vaker.

Hij ging langzamer lopen en keek om zich heen. Rechts was het bos, links lag de rivier, bevroren en met enkele centimeters sneeuw op het ijs. Zou hij er al op kunnen lopen? Hij stapte er nieuwsgierig op af, misschien kon hij voorzichtig het ijs proberen. Na vier stappen stond hij stil. Hij had iets gehoord. Vanuit het bos klonk een geluid. Japie stopte en luisterde aandachtig. Door de sneeuw leek het veel stiller dan normaal, alsof er een witte deken van stilte over het bos was gelegd.

Ja, daar was het weer, een zacht geluid, maar wel helder. Het leek wel op huilen.

‘Snif, snif, boehoehoe’, hoorde Japie. Het was inderdaad huilen.

‘Jongens, jongens, ik hoor huilen’, riep Japie hard, maar z’n vrienden waren veel te ver vooruit, ze hoorden hem niet. Japie stond nu muisstil en keek om zich heen.

‘Hoehoehoe, snif, boehoe, snif’. Het huilen was best dichtbij, dacht Japie. Wat zou het zijn? Hij twijfelde om wat hij kon doen: wegrennen of toch gaan kijken. Hij overdacht de situatie, helemaal alleen in het grote bos en een onbekend geluid in de verte.

Hij krabde onder zijn kinnetje.

Voorzichtig verder stappend, benieuwd naar wat het was, liep Japie voetje voor voetje in de richting van het geluid, dieper het bos in. Wegrennen kon altijd nog.

Hij kwam steeds dichterbij het gehuil, maar zag niets. Het klonk als het huilen van een klein diertje. Ik kan beter roepen en dan nog eens goed luisteren, dacht hij, laat ik maar

beter wat afstand houden voorlopig.

‘Hallo? Hallo? Is daar iemand?’, riep Japie.

‘Ja hier’, zei een klein angstig stemmetje, het klonk wat verder het bos in.

‘Waar is “hier”?’, vroeg Japie.

‘Bij een grote boom onder een dikke tak’, zei het stemmetje.

Ah, dacht Japie, die tak ken ik, dat is vast bij de oude eik en hij liep voorzichtig in de richting van de grote oude boom.

Bij de eik aangekomen zag Japie pootafdrukken in de sneeuw, hij bukte zich en keek onder de tak, een paar bladeren bewogen. Hij schoof ze opzij en zag twee angstige ogen hem aankijken. Japie stapte vlug een paar passen achteruit en wilde zich al omdraaien om weg te rennen. Hij vond het veel te eng.

‘Nee, ga niet weg, ik doe niets’, riep het stemmetje. Japie bleef staan, hij deed voorzichtig een kleine stap naar voren.

‘Maar, wie ben jij? En waarom huil jij?’, vroeg hij.

De takken bewogen weer, onder de bladeren vandaan kwam het stemmetje langzaam dichterbij.

‘Ik ben verdwaald’.

Een klein diertje kwam gebukt tevoorschijn, het liep gehurkt onder de tak door, ging recht staan en schudde de sneeuw van zijn vachtje. Het stapte aarzelend op Japie af en bleef op korte afstand voor hem staan, ineengedoken, de pootjes rond zijn lichaampje houdend.

‘Verdwaald? Hoe kan dat nou?’. Japie werd al wat minder bang, het diertje zag er onschuldig, ja, eerder ongelukkig uit.

‘Omdat ik bij het zoeken van nootjes de weg ben kwijtgeraakt en toen begon het te sneeuwen’.

Het diertje wees met een pootje om zich heen, alsof Japie het dan beter zou begrijpen. Japie keek naar het diertje, het bibberde van de kou, zijn tandjes klapperden. Op zijn rug droeg het een rugzakje. Hè, dacht Japie, zo’n diertje ken ik niet. Hij keek naar de donkergrijze vacht, de kleine pootjes, de spitse oortjes, een rond neusje en zwarte kraaloogjes.

‘Wat ben jij voor een dier?’, vroeg Japie.

‘Ik ben Teun’, zei het diertje. Het hield de pootjes strak rond het lichaam.

‘Ja, maar ben je een haas, of een konijn, of een eekhoorn?’. Het diertje zal toch wel weten van welke soort hij is?, dacht Japie. Dit had hij nog nooit gehoord, een dier dat niet weet wat het is. Teun keek naar beneden, naar zijn vachtje, zijn pootjes en haalde zijn schoudertjes op.

Japie dacht kort na, hij krabde onder zijn kinnetje. Hij had een eenvoudige oplossing.

‘We moeten naar beneden’, zei Japie, ‘we moeten Fredje er snel uithalen’.

Het water is immers erg koud in de winter en Fredje kan niet zo goed zwemmen, wisten ze allen.

Plotseling was er een enorm licht in de put. Hé, waar komt dat vandaan?, dacht Japie.

Ze keken naar Teun. Teun had uit zijn rugzakje een grote zaklamp gehaald en hij hield die in de put. Ze konden tot op de bodem kijken, het donkere water klotste zachtjes tegen de stenen. Maar hoe ze ook keken, en waar ze ook keken, ze zagen geen Fredje.

‘Fredje! Fredje!’, riep Japie, maar weer echode de put de naam van hun vriendje terug. Beneden in de put bewoog niets. Ze zagen de emmer en de bal drijven, maar van Fredje was geen spoor te bekennen.

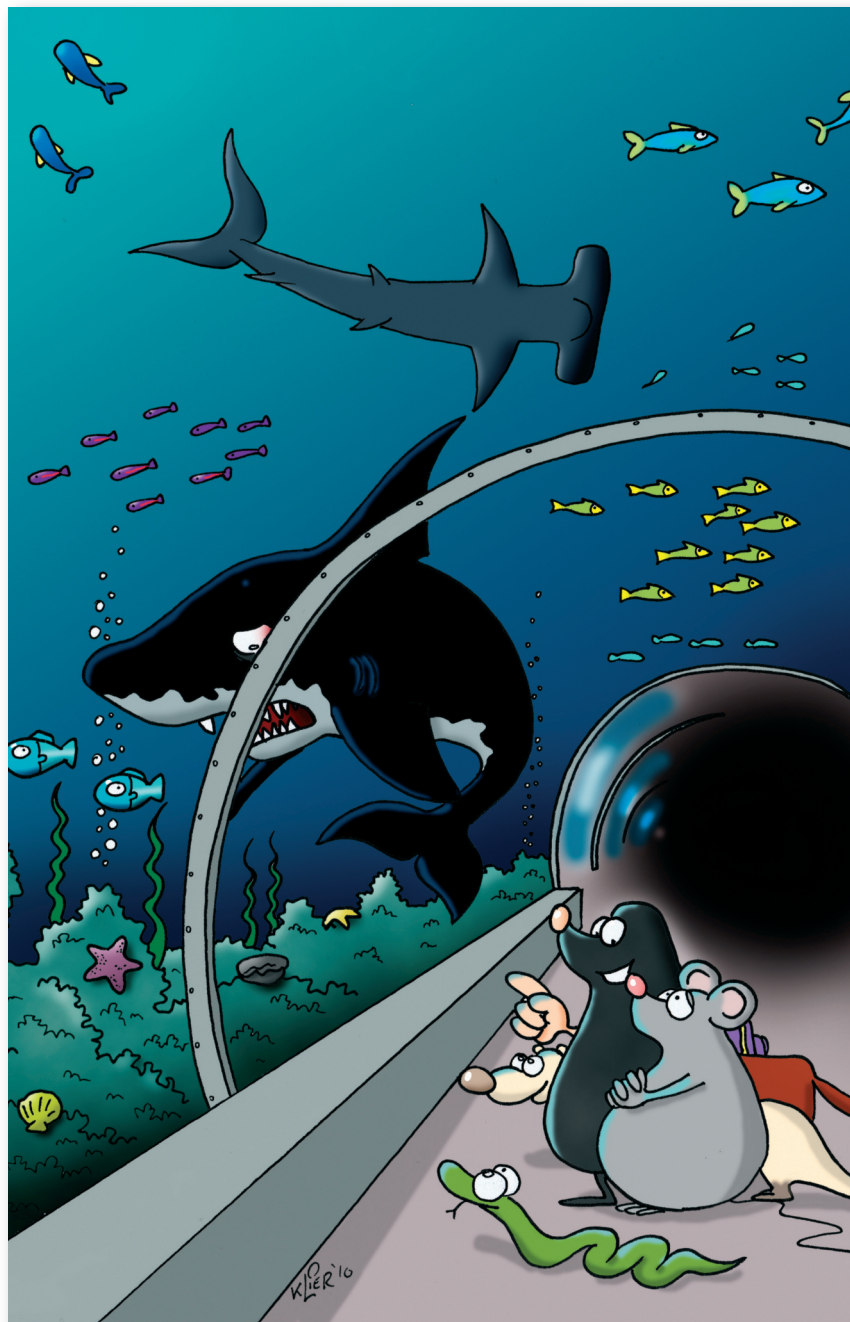
‘Hij zal toch niet verdronken zijn?’, vroeg Japie met een angstig stemmetje.

‘Ik ga naar beneden, kom, haal de emmer omhoog’, zei Teun beslist en ze trokken aan het touw. De emmer kwam boven en Teun stapte erin.

‘Allemaal goed vasthouden nu, hè, en langzaam laten zakken’.

En zo gebeurde het, Teun zakte langzaam naar beneden omdat Japie, Koekie en Slangie het touw voorzichtig door hun pootjes lieten gaan. Japie was nog het meest voorzichtig,

‘Ik wist niet dat in de zee zoveel vissen leven’, zei Fredje.

‘Ja, en dan ook nog met zoveel verschillende kleuren’, vulde Slangie aan.

‘Zijn ze allemaal eetbaar?’ vroeg Muis zich af.

‘Muisje, jij denkt ook altijd aan eten’, zei Japie met een lach, die Muis toch. Ze liepen zelfs door een gang onder water. En boven hen zwommen haaien. Oei, dat was best eng.

‘Kijk’, zei Muis, terwijl hij naar een haai wees, ‘die kijkt naar mij’.

‘Ja natuurlijk Muisje, die ziet een lekker hapje’, zei Koekie. Ze lachten.

‘Hmm, vind ik niet grappig hoor, ik eet liever zelf dan dat ik gegeten word’. Hoe ze ook rondkeken, ze vonden geen aanwijzing voor hun zoektocht naar Teun’s familie.

Geen beschrijving van een eiland, geen beschrijving van een diersoort die op Teun zou kunnen lijken. Ze gingen een

beetje teleurgesteld op weg naar de volgende afdeling.

Bij het bordje ‘Verdwenen en zeldzame diersoorten’ volgden ze de aangegeven route door het gebouw. Japie liep voorop, zijn vrienden achter hem.

Tjonge, er zijn al veel diersoorten verdwenen of bedreigd, dacht Japie. Op een rijtje zag hij de dodo, de witte tijger, bepaalde walvissen, hij las erover, het ging eigenlijk over best wel veel dieren.

‘Als we zo doorgaan blijft er niet een diersoort over’, zei Japie.

‘Ja, onze wereld zou beter op haar dieren moeten letten’, zei Fredje wijs.

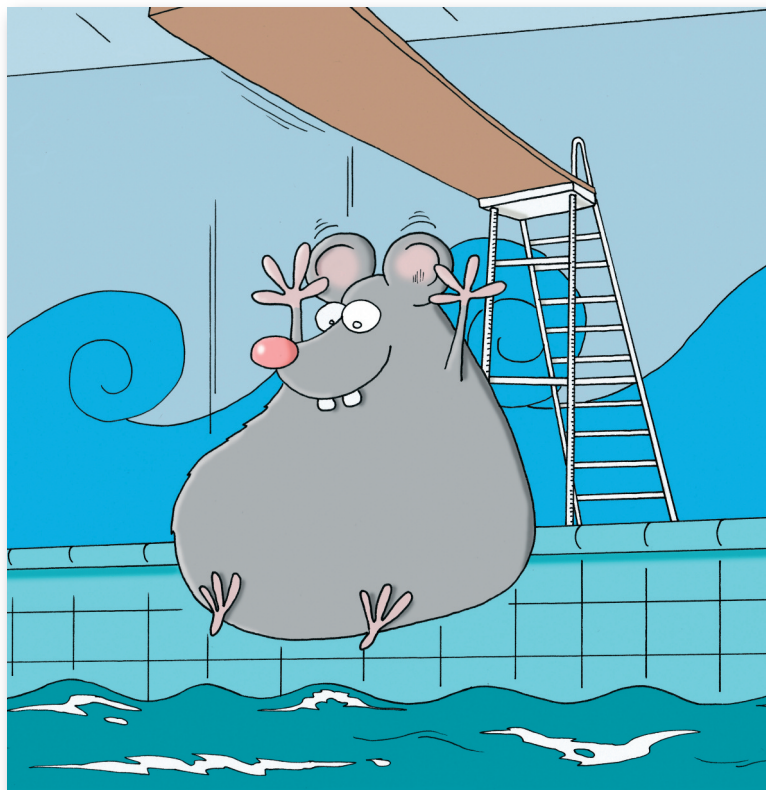
Ze knikten, ze waren het allemaal met hem eens.

Teun was wat vooruitgelopen, hij stond in gedachten bij een grote afbeelding en las wat er bij stond geschreven. De jongens gingen achter hem staan.

‘Ongelofelijk Teun, dat is jouw diersoort’, fluisterde Japie.

‘Bommetjeeeee’, riep Muis keihard.
 Het werd stil in het zwembad. Hij vloog door de lucht. De jongens keken vanuit het water naar boven. Ze zagen Muis aankomen. Steeds dichterbij het water.
 En ‘PLONS’. Met een enorme plons kwam hij in het water terecht. Het water golfde alle kanten op en sloeg tegen de rand van het zwembad omhoog. Net op dat moment kwam de badmeester langs. Grote golven klotsten via de rand over hem heen. De badmeester was drijfnat. Het water stond in zijn schoenen.

Het bleef stil in het zwembad.
 De badmeester keek om zich heen.
 Daarna keek hij naar Muis.
 ‘Oh, oh, Muisje, problemen’, fluisterde Japie.
 Maar nee, iedereen begon hard te lachen. Ook de badmeester.
 Wat ‘n mop, Muis en zijn bommetje.
 Het hele zwembad had de grootste lol.

Aan het einde van de middag ging iedereen uit het bad. Het was sluitingstijd.
 De vrienden liepen achter elkaar aan richting de kleedkamers.
 Japie als laatste.

‘Hé, wat is dat voor een ketting?’, vroeg Japie zich af.
 Hij keek naar een kleine ketting die langs het zwembad lag. Er was een

plastic plaatje aan vastgemaakt. “Verboden aan te raken” stond erop.
 Japie, nieuwsgierig als altijd, pakte de ketting op. Nou, dat ziet er ook niet spannend uit, dacht hij. Hij trok zachtjes aan de ketting. Er gebeurde niets.
 Zie je wel, dit stelt niets voor.
 En hij trok nog eens aan de ketting, nu harder. Een donderend geluid kwam uit het zwembad omhoog. Met een enorm geraas liep het water uit het zwembad weg. Binnen enkele tellen was het bad tot op de bodem leeg.
 Japie zei, wat hij altijd zegt in dit soort situaties.

‘Oeps!’
 De jongens keken naar Japie. Japie keek over de rand van het zwembad in de diepte. Het water was weg. Oei, dat was wat. Wat overbleef was een grote bak met blauwe tegeltjes. En in de bodem een enorm gat. Japie keek naar z’n vriendjes, toen om zich heen. Iedereen stond met open mond te kijken. Hoe kon dit gebeuren? Stel je voor dat er nog kinderen in het bad hadden gelegen. Dan waren die ook weg geweest.
 Teun liep via de trappen naar de bodem van het bad. En naar de rand van het gat. Hij boog zich over de rand en pakte de zaklamp uit zijn rugzak. Terwijl Teun het gat verlichtte, kwamen z’n vriendjes dichterbij.

‘Kun je wat zien, Teun?’, vroeg Fredje.

HET EILAND

T Teun zag er moe uit. Hij had bijna de hele nacht in de schuur bij het huis van Japie doorgebracht. Japie had geslapen, al had hij af en toe wat geluiden gehoord vanuit de schuur. Het klonk als metaal op metaal.

‘Wat gaan jullie vandaag doen, jongens?’, vroeg mama Mol, ze zette het ontbijt op tafel.

‘Weten we nog niet mama’, zei Japie.

‘Het is jullie laatste vakantiedag, na dit weekeinde moeten jullie weer naar school’.

‘Ja dat weten we, mama, ik denk dat we het rustig aan doen vandaag’.

Je kon aan mama Mol zien dat ze blij was dat te horen, ze had al een paar keer gezegd dat de vakantie eigenlijk nu wel opwindend genoeg was geweest.

Teun zei niet veel, hij zat in gedachten voor zich uit te staren. Japie keek hem aan, hij zal wel weer de schuur in willen. Japie’s vermoeden bleek juist.

‘Ik ga, als jullie het goedvinden, nog even aan het werk in de schuur’, zei Teun niet veel later.

‘Ga je gang Teun, van ons mag je’, zei papa Mol achter zijn ochtendkrant.

Japie vond het ook goed, hij wilde toch nog wat lezen. Voordat Teun naar buiten ging bespraken ze samen nog even wat ze allemaal gevonden hadden over Teun’s voorouders. Het meest duidelijke was in ieder geval dat ze ergens op een eiland hadden geleefd, een eiland heel ver weg en dat niemand waarschijnlijk meer kon vinden. Op dat eiland ligt ergens een hele grote schat, de plaats daarvan stond op de kaart die ze hadden gevonden.

De diertjes waren van het eiland af gevlucht omdat ze niets meer te eten hadden en waren geland op de kust vlakbij Mollenstad. Japie en z’n vrienden hadden rotstekeningen en een skelet ontdekt. En wat te denken van de boodschap in de fles! En de aanwijzing in de dierentuin! Eigenlijk wisten ze al heel veel van Teun’s diersoort. Zouden ze zijn soortgenoten ook kunnen vinden als ze verder zochten? Dat was nog maar de vraag. Ze waren het samen eens, ze zouden op zoek moeten gaan naar het eiland, misschien dat ze daar alles te weten zouden komen over de voorouders van Teun en welke diersoort hij nu eigenlijk was. Maar hoe vind je een eilandje in die hele grote Stille Zuidzee? Japie liep naar het schuurtje. Klop, klop.

‘Teun, mag ik binnenkomen?’, riep hij.

‘Ja hoor, kom maar Japie’, klonk het achter de deur. Japie opende de deur.

Teun was bezig met een lasapparaat, hij was een plaat metaal aan het lassen.

‘Hé Teun, wat ben je aan het doen?’.

‘Dat zal ik je zo vertellen, even dit afmaken’. Teun laste de plaat vast, het apparaat

Japie antwoordde niet, hij probeerde zich los te wurmen. Maar de knuisten hielden hem stevig vast. Daarna keek de kapitein naar Chichi.

‘Ook jou ken ik ergens van. Ben jij niet dat keffertje van dat meisje?’.

Chichi gromde zijn tanden bloot, hij wilde bijten, maar hij zat muurvast.

‘Hoe lang zitten die knulletjes al hier, kok?’, vroeg de kapitein.

‘Ik weet het niet, kapitein, maar ik denk dat ze de soep hebben opgegeten’.

De kapitein keek naar Muis, hij zag in zijn vacht de groentesoep nog zitten.

‘Ik kan zo wel zien, kok, wie jouw groentesoep heeft opgegeten. Kom kok, we nemen ze mee naar het dek’.

Op bevel van de kapitein werden ze in een net gestopt, een grote knoop erin, ze konden geen kant meer uit. De kapitein riep één van de zeelui bij zich.

‘Matroos, we hebben geen pottenkijkers nodig, zorg dat ze niets kunnen navertellen’.

‘Ai, ai, kapitein, ga ik voor zorgen, ik zal ze kielhalen’.

De matroos pakte het net op en nam zo de jongens mee naar de reling van het dek.

Alle zeelieden, behalve de stuurman, verzamelden zich rond de matroos. Deze had een lang touw aan het net vastgemaakt. Een van de matrozen wees naar Teun.

‘Ik ken zulke diertjes, die liepen hier op het eiland ook rond en in Londen zijn ze ook al gezien. Mijn overgrootvader heeft ze zo’n honderd jaar geleden van een schip in de haven zien ontsnappen. Wat ik het laatste heb gehoord, is dat ze vanuit Londen zijn uitgezworven over de rest van Europa’.

‘Wat zijn dit dan voor dieren?’, vroeg een ander.

‘Dat weet niemand, ze hebben als diersoort geen naam, ze zijn blijkbaar erg intelligent, ze weten heel veel’.

Ze keken naar Teun, die trok zijn domste gezicht.

‘Nou, dat geldt dan niet voor deze domoor’, lachten de zeelieden.

De matroos liep naar de reling en keek naar beneden. In de diepte zag hij de zee, de golven sloegen tegen het schip.

‘Euh, Teun, wat is kielhalen?’, wilde Japie weten.

‘Ze trekken je met een touw onder de boot door en halen je aan de andere kant weer op’.

‘Wat is dan de bedoeling?’, vervolgde Japie.

‘De bedoeling is dat je het niet overleeft, je moet steeds je adem lang inhouden’.

‘Ja, en dat houden we niet heel lang vol’, wist Fredje.

‘Kortom, we hebben een probleem’, concludeerde Japie. Hij slikte, het was weer zover, hij had weer eens problemen veroorzaakt. Als hij Muis niet zo hard had geduwd hadden ze hen nooit kunnen vinden. Hij krabde onder zijn kinnetje. Hij zou een list moeten bedenken, hij kroop zo goed als het ging naar Teun.

‘Teun, heb je een zuurstoftankje in je rugzak?’

‘Als je wilt wel’, zei Teun.

‘Op het moment dat we over de reling gegooid worden moet je het uit je rugzak halen’, zei hij tegen Teun, ‘daaraan maken we dan snel zeven mondstukjes vast, die stoppen we dan in onze mond. En als we weer boven komen gaat het weer terug de rugzak in. Zou dat lukken?’.

‘Ik denk het wel, ik wil die gezichten van die piraten wel eens zien na een paar keer’, grinnikte Teun.

‘Toch meneer, het klopt wel, dat is helaas teveel gewicht, u moet betalen’.

‘Maar toen we thuis waren heb ik ze nog gewogen, het was minder dan 40 kilo!’.

Papa Mol was het er niet mee eens. Iedereen keek naar de koffers en begon gelijktijdig te praten. Toen er een kleine stilte viel, hoorden ze een ronkend geluid.

Rrrrrr, pfjiew, rrrrr, pfjiew.

Het leek wel snurken.

En het kwam bij de koffers vandaan.

Ze keken tussen de twee koffers. Daar lag Muis, hij lag te slapen op de bagageband, tussen de koffers.

‘Aha’, zei papa Mol, ‘nou weet ik waarom we teveel kilo’s hadden’. Iedereen lachte, Muis werd er wakker van.

‘Huh, heb ik iets gemist?’, vroeg Muis slaperig.

‘Nee Muisje, je was alleen maar de oorzaak van wat overgewicht’, zie Japie.

‘Kan niet, ik zorg niet voor overgewicht, ik ben gewoon niet te mager’, geeuwde Muis en hij strekte zijn pootjes. ‘Ik had honger en was moe, dus ik denk: ik ga even liggen’, verklaarde hij.

Hierna ging het vlotjes. De koffers werden ingecheckt, en ook de jongens, papa en mama en Jack. Ze liepen naar de uitgang.

‘Welke uitgang hebben we?’, vroeg Japie.

‘We gaan naar nummer 2’, antwoordde Jack.

‘Dan is het nog even wachten, daarna kunnen we aan boord’.

De jongens keken hun ogen uit, wat een groot vliegtuig stond op hen te wachten. Ze verdrongen zich voor het raam van de wachtruimte. Beneden zich zagen ze de koffers op wagentjes richting het vliegtuig gaan. Ze werden omgeroepen.

‘Alle passagiers voor vlucht 24 van de Eerste Molse Luchtvaartmaatschappij naar Londen naar uitgang 2’.

De stem uit de luidsprekers riep de passagiers op om aan boord te gaan. Dat gold dus ook voor Japie en de rest van het gezelschap.

‘Welke rij zitten we, Jack?’, vroeg papa Mol.

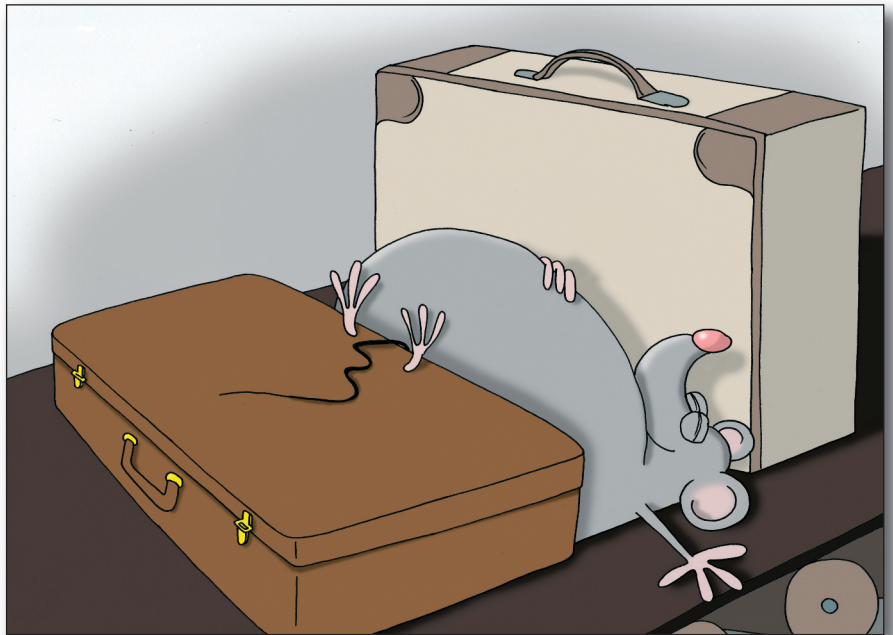
‘We mogen vooraan zitten, dat heeft de burgemeester geregeld’, zei Jack.

‘En we mogen ook nog even in de cockpit kijken’.

De jongens juichten. Leuk! De cockpit van een écht vliegtuig. Ze liepen door de gang naar het vliegtuig, de stewardess verwelkomde het gezelschap.

‘Het is een eer dat we zo’n bekende inwoner van Mollenstad mogen vervoeren’, zei ze. Japie moest ervan blozen. Zo bekend was hij toch niet?

Ze namen plaats in hun stoelen en maakten alvast de riemen vast. Muis ging weer

en naar bed. Japie en z'n vrienden hadden een aparte kamer, papa en mama Mol sliepen in de kamer ernaast. Ze lagen met z'n allen in bed nog na te praten over de vliegreis. Toen ze het hadden over Teun's voorouders en het bezoek morgen aan het museum kreeg Japie een plotse ingeving.

'Jongens, ik weet iets, luister allemaal', Japie ging rechtop in bed zitten. 'Nu we weten dat de tijdmachine van Teun echt werkt kunnen we zijn ouders terugvinden'.

'Hoe dan, Japie?', vroegen Fredje, Slangie, Muis en Koekie gelijktijdig. Teun keek alleen maar naar hem, hij zei niets maar was o zo nieuwsgierig naar Japie's idee.

'We gaan met z'n allen in de tijdmachine staan, we denken aan Teun's ouders en stellen de tijd in nét voordat ze met het vlot de rivier overstaken. Dan kunnen we ze onderscheppen en gaan we weer terug en zijn Teun's ouders bij ons. Simpel hè?'. Ja, daar hadden ze weinig over op te merken. Alleen Teun keek bezorgd.

'Wat kijk je moeilijk Teun?', vroeg Japie.

'Nou, ik vind het idee geweldig, ik ben blij dat je zoiets hebt bedacht Japie, maar de tijdmachine is stuk', zei Teun, hij klonk wat droevig.

'Stuk? Hoe kan dat nou? Gisteren deed hij het nog.', zei Fredje.

'Ik heb de machine met mijn spray gekrompen en voordat ik hem in mijn rugzak wilde steken kreeg ik de melding op het kleine beeldschermje dat een onderdeel stuk was. Nou is dat meestal geen probleem, maar dit onderdeel is gemaakt van een ijzersoort die ik nooit bij me heb', legde Teun uit.

'Welke ijzersoort is dat dan?', vroeg Japie.

'De ijzersoort die je in hoefijzers van Engelse renpaarden vindt', zei Teun. Hoefijzers van Engelse renpaarden, ze keken elkaar aan, hoe konden ze daar nu aankomen midden in Londen. Daar moesten ze nog maar eens een nachtje over slapen, het idee van Japie was in ieder geval erg goed. En ze waren in ieder geval al in Engeland. Ze geeuwden en strekten hun pootjes, Muis was al weggedommeld, de slaap kreeg hen in de greep, ze gaven zich eraan over. Een lange nacht vol goede nachtrust wachtte op hen. In de kamer werd het stil, je hoorde alleen het snurken van Muis, hij droomde van pakhuizen vol hamburgers, heel veel hamburgers. Hij droomde dat hij ze allemaal aan het opeten was. En als hij wakker werd, dan zou hij er ook een als ontbijt bestellen, had hij voor het slapengaan gemompeld. Maar nu niet, eerst lekker verder dromen.

Die nacht droomde Teun van zijn ouders, in de verte riepen ze zijn naam. Hij keek op en zag ze in het water spartelen. Ze riepen weer, nu dat ze het niet gingen redden. Teun droomde dat hij het vlot met al zijn krachten had omgekeerd en dat hij het in de richting van zijn ouders liet drijven. Hij kwam steeds dichterbij en strekte zijn pootjes al uit om ze op het vlot te trekken.

Net voordat hij ze bereikte werd hij wakker. De droom was voorbij. Zou dit een teken zijn dat het plannetje van Japie zou kunnen werken? Teun lag nog even met zijn oogjes open naar het plafond te staren, langzaam viel hij weer terug in een diepe slaap.

Deze keer geen droom, deze keer een slaap in het niets, geen droom, geen gedachten. Met op de achtergrond het geronk van Muis. Teun genoot van zijn slaap, het voelde goed. Kijken hoe het avontuur verder gaat.

Morgen is er weer een dag.

